

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Δικ. [Δημήτριος Ι. Καλογερόπουλος;]

Γιατί δεν γράφει;

Κωμικός μονόλογος

Οι δύο κόσμοι, Αθήνα

τχ. 30 (19 Μαΐου 1896), σ. 350-351

τρέχει, τρέχει,
του γαλανού αίθερα
τά μύρια άστέρια
δώθε πάνε, κείθε . . . »

Τι λένε και σεις ; Δέν χρειάζεται ιδιαι-
τερος Ποιν. νόμος δι' αυτά τὰ ἐκ προμε-
λέτης άδικήματα του ώραίου φύλου ; 'Ο
κ. Ροΐδης υποθέτω ότι εἶνε κατάλληλота-
τος διά τήν σύνταξιν τοιούτου ευεργετικοῦ
νόμου. Αἱ κατά του άκουστικοῦ μου τυμ-
πάνου έφοδοι αὐταὶ τῆς άμουσου Μούσης
της πολλάκις και κατά κόρον επαναλη-
φθεῖσαι μ' ἐνέβαλον εἰς δυσχερῆ θέσιν. Νά
τήν άφήσω ; 'Αλλ' ἐκεῖνα τὰ μάτις της !
Νά ἐξηκολουθήσω νά τήν συμπαθῶ ; 'Αλλ'
ἐκεῖνα τὰ ποιήματά της ! 'Εγίνοντο κυ-
ρίαί μου, σὰς βεβηκῶ Ὀλυμπιακοὶ άγώνες
πάλης, Στάδιον δέ τὸ . . . στήθός μου,
ταῦτά μου, τὰ μάτις μου . . .

Πρὸ ἡμερῶν μου στέλνει ἐν ποίημά της.
Εἰς αὐτὸ τὸ ποίημα τὰ άστέρια εἶχαν γί-
νη άνθρωποι και οἱ άνθρωποι άστραπές.
Τὰ λουλούδια άηδόνια και παγόνια και
τὰ κύματα . . . ηλεκτρικὸν φῶς. Δέν βα-
στῶ ἐπὶ τέλους και μόλις τήν εἶδα !

— Μὴ γράφης περὶ γιά ὄνομα Θεοῦ...
τῆς λέγω.

— Βέβαια, μού άπαντᾶ μὲ θυμόν, δέν
σὰς συμφέρει ἐσὰς τοῦς άνδρας. Του λόγου
σου γράφεις άνοσιαις. 'Η θά μου εἶπης
γιά κείνον τὸν Ροΐδη τὸ γεροξεκουτιάρη . . .

Μὲ μίαν άπάντησιν, δύο πτώματα. Μ'
ένα συμπάρο δύο τριγόνια, μὲ μόνην τήν
διαφοράν ότι οὔτε ὁ Ροΐδης εἶνε τριγόνι,
οὔτε ἐγώ—δυστυχῶς.

— Μὰ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, γρά-
ψε διηγήματα ἐπὶ τέλους· εἶνε ὀλιγώτερον
ἐπιβλαβῆ εἰς τήν πνευματικὴν υἱείαν τῶν
άκρεατῶν.

'Η σκηνὴ μετὰ μίαν ἡμέραν.

— «'Ο ἥλιος κοκκινίζει εἰς τὸν αἰθέριον
ὄριζοντα, ὅπως αἱ παρεαὶ της κοκκινίζουν
ἀπὸ ἐντροπῆν. Οἱ γρύλλοι τε και σπῖνοι
τερετίζουσι. Οἱ ζέφυροι μυρῶνιου και ὁ ἐν
οὐρανῶσι Πανάγαθος Θεός . . . »

— Δι' ὄνομα αὐτοῦ του Πανάγαθου σου
Θεοῦ, τῆς λέγω, τί εἰν' αὐτά ;

— Νά, διηγήματα δέν μου εἶπες νά
γράψω . . .

— Μὰ τέτοια ;

— Τί ; Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον μέρος.
Ποίησιν θέλεις βρῖσκες, πραγματικότητα
βρῖσκες . . .

— 'Α, βέβαια, γρύλλους θέλεις, βρῖ-
σκες, Πανάγαθο Θεό βρῖσκες και μόνον
μυαλά^α δέν βρῖσκες.

— 'Ε, μὰ τότε, κύριε, εἶσαι ένας άφό-
ρητος ἐγωιστής, ὁ ὁποῖος δέν άναγνωρίζεις
καμμίαν ικανότητα . . . Τίποτε, τίποτε·
ἐγὼ θά γράψω, θά γράψω, θά γράψω.

— Και ἐγὼ ἄ,τι μού στέλνεις θά σχίζω,
θά σχίζω, θά σχίζω.

— Γι' άκουσε, λοιπόν και αὐτὸ, νά ἰδοῦ-
με ἂν εἶχης λόγο περὶ νά εἶπης.

α' Ἄθλιε, κακοῦργε, φανεῖ
τῆς γῆς τερατώδης άπόφωσις
τῆς άδύσου λυσσαλῶν τέκος·
ἐδηλητηρίασε τήν μητέρα
βυτρίλιον ἤδη ζητεῖ
τοῦς ὀφθαλμοῦς νά ἐξορύξῃς ;

ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΙ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

('Απηγγέλη ἐν φιλολογικῇ έσπερίδι).

Δέν τήν ξεῦρετε ; Σὰς λυποῦμαι και
σὰς συγχάριω. Εἶνε γνωστή, εἶνε φίλη μου.
Καρδιά μάλαγμα. Μὲ τὰ μάτις της ἡμπο-
ρεῖ νά ἐμπνεύσῃ σενδύποτε, άρκεῖ νά μὴ
ἐμπνέῃ τὸν ἐαυτόν της. 'Α, ἡ εὐλογημένη
ἔχει ἐν τρομερὸν ἐλάττωμα. Ξεῦρετε ;
Γράφει ποιήματα. Αὐτὸ ἐνσεῖται δέν τὸ
ἤξευρα ὅταν τήν πρωτογνωρίσα. "Όταν τὸ
εἰμαθα ἦτο άργά πλέον. Διεμαρτυρήθην,
άλλά τίποτε. Και γράφει τόσον άσχημα.
'Εχω τήν σκληρότητα νά σὰς τήν περυσ-
σίασω. 'Ακούσατε :

«Τὸ ζουζουῖνι στοῦ γέριχου
πλατάνου τὸ ριζολίθαρρο

"Εσπευσα διὰ νὰ προλάβω ὅλ' αὐτὰ τὰ κακουργήματα τοῦ ἀγγέλου μου ἢ μᾶλλον . . . τῆς Ἀγγέλου, νὰ καλέσω τὸν ὑπηρέτην Κωστῆν καὶ νὰ λάβω τὸν ἄλλο Κωστῆν τὸν ποιητικὸν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην μου διὰ ν' ἀσκηθῶ ἐπὶ τῇ βίβλῳ τοῦ ποιήματός της πρακτικῶς εἰς τὰς ἐξέτασεις τὰς ὁποίας προτίθεμαι νὰ δώσω μεθαύριον εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

Μόλις συνῆλθα :

— Τί εἶν' αὐτὰ πάλι; τῆς φωνάζω.

— Εἶνε κύριε, δράμα ἱστορικόν, ἀνέκδοτον, εἰς ἑξὶ πράξεις

— Μετὰ προλόγου; σπεύδω νὰ τὴν ἐρωτήσω.

— Διὰ τί ἐρωτᾷς;

— Διὰ νὰ γράψω ἐγὼ τὸν ἐπίλογον.

— Ὡστε ἐμπαίζεις;

— Κἄτι περισσότερον.

— Πολὺ καλὰ. Μάθε ὅτι τίποτε δὲν μᾶς συνδέει τοῦ λοιποῦ.

— Ὅχι δ᾿ ἡμᾶς συνδέουν τὰ λυρικὰ σου ποιήματα, τὰ ὅποια σὺ γράφεις ἄλλὰ φεῦ! εἰς ἐμὲ ἀπευθύνονται.

Κατόπιν τοῦ κομβολογίου αὐτοῦ τῶν ἀμαρτημάτων της, φαντασθῆτε τί χερᾶν ποῦ ἠσθάνθη ὅταν εἰδῆθασα ἓνα γράμμα ποῦ μοῦ ἔστειλε χθές :

«Φίλε μου,

Εἶμαι καταλυτημένη, ὅλη στενοχώρια. Δὲν ἤξεύρω τί ἔβγαλα στὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ τόσῳ μοῦ πονεῖ, ὥστε ὁ γιατρός φοβηθεὶς ἐρεθισμὸν, μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ γράφω καὶ τὸ ἔχω δεμένο . . .

Ἡ γνωστὴ σου».

Τώρα εἰδόξασα πράγματι τὸν Παράγαθον Θεόν, διότι ὡς ἀληθὴς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἠδύοκῆσε νὰ λύσῃ, διὰ τὴν ἰδικήν μου τοῦλάχιστον φίλην, τὸ φοβερὸν ζήτημα τῆς γυναικείας χειραφετήσεως. Εἶμαι κατενθουσιωμένος. Ἄν ἐξακολουθήσῃ δ' αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς ἴσως καὶ τὴν πάρω γυναῖκα, ἀρκεῖ νὰ βεβαιωθῶ ἀπὸ τὸν ἱκτὸν της, ὅτι τὸ νόσημα τῆς χειρὸς της εἶνε . . . χρόνιον.

Δικ.